

ревнаха „ура“, бързо напустнаха окопитъ си и отстъпиха на третата висота (III), дето се бѣха разгънали вече 2-и и 3-и батальони отъ 4-и дрински полкъ.

Търновци заеха атакуваната сръбска позиция, и тукъ се спрѣха, за да се уредятъ и попълнятъ бойнитѣ си припаси. Отъ заетитѣ мѣста тѣ насочиха стрелбата си къмъ насрещния противникъ, но и сърбитѣ енергично отговаряха. Тѣ поведоха убийственъ пушеченъ огънь и обсипваха атакуващитѣ съ градъ отъ куршуми. Къмъ тази стрелба присъедини действията си и намиращата се тукъ сръбска батарея. Търновскитѣ дружини скоро почувствуваха ефекта отъ тази неприятелска стрелба: ранени и убити падаха навсѣкжде. Откритата мѣстностъ и каменистата почва способствуваха още повече за увеличаване пораженията отъ сръбския огънь, и Търновци всѣка минута даваха нови жертви. Оставането по-дълго време въ това положение ставаше все по-неудобно. Това виждаше Голѣмото командване; това чувствуваха и самитѣ атакуващи. Тѣхниятъ нападателенъ поривъ не бѣ отслабналъ: тѣ чакаха само единъ сигналъ, за да потеглятъ напредъ... и този сигналъ не закъснѣ много. По нареждане на началника на Щаба на „предната охрана“, очакваната атака на тази трета сръбска позиция бѣ предприета. При първия знакъ на своитѣ командири, храбритѣ търновски дружини (1-а, 4-а и 3-а), вече достатъчно уредени решително трѣгнаха напредъ... И, макаръ че въ този моментъ падна тежко раненъ командирѣтъ на 3-а търновска дружина, капитанъ Недѣлковичъ, Дружината, безъ да се подаде на смущение, смѣло продължи току-що подхванатото настѣпление...

Въпрѣки голѣмото упорство на сърбитѣ и понесенитѣ загуби, напредващитѣ Търновски дружини въ кратко време стигнаха на около триста крачки отъ сръбската позиция, обхванаха висотата отъ три страни и образуваха вѣнецъ отъ димъ и огънь около противника. Но, да се върви оттукъ напредъ, бѣше вече много трудно. Съпротивата на противника бѣше извънредно силна, и атакуващитѣ части трѣбваше да се спратъ, да си отдѣхнатъ и събератъ сили за последния ударъ. Въ това положение Търновци останаха до 4 часа следъ пладне. Едва тогава тѣ отново се вдигнаха напредъ. Въ единъ мигъ барабанитѣ забиха, трѣбнитѣ сигнали процепиха въздуха, и страшниятъ викъ „Ура“ бурно се понесе по бойното поле — Търновци стремително отиваха на ударъ съ щикове. Сърбитѣ, обаче, не се даваха — тѣ не мръднаха отъ мѣстата си, докато не бѣха приближени на 150 крачки отъ напредващитѣ дружини. Само тогава, и то следъ като бѣ контузенъ полковиятъ командиръ и загина командирѣтъ на 3-и дрински батальонъ, тѣхното упорство бѣ сломено. Предъ вида на доближилата се къмъ тѣхъ гора отъ щикове тѣ хукнаха назадъ... Усилията на командира на Дринската дивизия да продължи съпротивата останаха безрезультатни. Третата висота на западъ отъ Остра Чука падна въ рѣцетѣ на героичнитѣ Търновски дружини. Отдѣлни роти, между които и половината на 10-а рота отъ 3-а търновска дружина (портупей-юнкеръ Българовъ), се увлѣкоха напредъ, и можаха чрезъ изненада да завладѣятъ и окопитѣ северно отъ с. Драгоилъ.

Боятъ при Драгоманъ на 10-и ноемврий 1885 год. се свърши. Търновци